

S a n g

for

Selskabet

C o n c o r d i a

ved

Finn Magnusen.

Kiöbenhavn,

Trykt hos Th. E. Rangel.

1848.

Mel. Mit fulde Glas og Sangens raske Toner.

I Rosenflammer første Morgemøde
Til fødte Iord nedstraalte Guld,
Og herlig blomstred Paradisisk Gøde,
Af smukke Dyr var Kloden fuld;
Dog Adam sad sørgmodig da —
Han mængled end Concordia.

I evig Vaar, i alskens Rigdoms Fylde,
Udödelig, for Smerter fri,
Sig Manden saa den hele Skabning hylde,
Men eensom dog han kjeded sig —
Alherren gav i Eva da
Det store Lod Concordia.

Dog snart det svandt, thi Splids og Uhelds Stifter,
Den onde, saade Tvedragts Sæd,
Ved Synd og Död, det sige gamle Skrifter,
Kom Adams Slægt i stor Fortred,
Og Jorden s nk i Dybet da
Ved Savnet af Concordia.

Den svæved end paa høje Bølgers Toppe,
Hvor Arken fromme Noa bar,
Til eenig Kreds den bragte Held deroppe,
Skiönt hele Resten druknet var,
Og Vandet sank fra Verden da;
Den frelstes ved Concordia.

Ved første Syn den favre Himmelve
Forkyndte Lorden Fred paa ny,
Da vinked gyldne, søde, stærke Druo
Til Himmelfryd i Rankers Ly,
Og alles Fædre feired da
Din største Fest Concordia!

Dog ak! den onde var og her ej stille
Men flux skinbarlig soer i Cham,
I Kaadheds Rus ærværdig Far at drille
Han voved fræk til egen Skam,
Og Vrede Glæden dæmped da;
Saa flyede du Concordia!

Snart dreves Cham til Örkens Stöv og Lue,
Der blev hans hele Stamme sort,
Den aldrig sees den ædle, skjønne Druo
Og Vinen selv den viser bort;
Os Iaphets Sønner signe da
Den Gave af Concordia!

Hér Eenighed paa Nordens Slette throner,
Fra Arilds Tid den var med Dan,
Ved den han fro forsager andre Kroner,
Ved den velsignes, blomstrer han;
Vort Land du aldrig vige fra
O himmelske Concordia!

Og her især en liden Kreds dig hylder,
Med Fryd og Fred du qvæge den,
Her ingen glemme hvad dit Navn han skylder
Her altid mødes Ven med Ven!
Vort Lösen stedse være da;
«Lev evig vor Concordia!»

